

[Inger Stilling Pedersen]

holm Christensen, ikke kan være til stede, skal jeg sige, at vi ikke ønsker nogen kvoteordning. Vi ønsker, at man fortsat ser på og vurderer hver enkelt ansøger, og så må antallet komme an på, hvor mange vi siger ja til i den enkelte lov.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ord som rettidig omhu kan godt virke lidt gammeldags, men jeg synes faktisk, at de to ord må betyde noget for folketingspolitikere. Er det egentlig ikke os, der burde foretage det, man kalder rettidig omhu, altså vurdere, om de love og tiltag, vi er med til at føre igennem det danske Folketing, på længere sigt kan forsvares over for de borgere, vi er valgt til at repræsentere?

3-4 gange om året stemmer Folketinget om indfødsret eller statsborgerskab til cirka 1.000 personer pr. gang, og jeg tror, at det er de færreste mennesker, der er klar over det. Det seneste lovforslag om indfødsrets meddelelse – og det er ganske rigtigt justitsministeren, der har fremsat det – blev fremsat den 9. februar og er i øjeblikket under behandling i Folketinget, og det omfatter 955 personer plus deres børn, der på én gang skal have statsborgerskab i Danmark.

Derfor har jeg også ønsket debatten nu, for jeg tror, det er de færreste mennesker, der egentlig er klar over, hvordan man behandler den slags sager. Et så stort lovforslag, der omhandler så mange personer, kommer til behandling her i salen to gange, før man ved tredje behandling stemmer ja eller nej, og det har jo været sådan, at hver gang har alle Folketingets partier undtagen Fremskridtspartiet stemt ja til at give disse mange personer indfødsret eller statsborgerskab.

Jeg mener ikke, det er noget, der blev drøftet særlig meget før i tiden; det er faktisk først sket de senere år på grund af Fremskridtspartiets ihærdighed. Vi har tilladt os at tage ordet her i folketingssalen under behandlingen af forslaget, og det er først de seneste gange, at andre ordførere er fulgt efter, men desværre langtfra alle. Før i tiden vedtog Folketinget blot ved et enkelt tryk på den grønne knap at give 1.000 personer dansk statsborgerskab hver tredje eller fjerde måned, og naturligvis bør man da drøfte den slags ting i fuld offentlighed og åbenhed. Det er uværdigt, at man uden omtan-

ke tildeler statsborgerskab til 3-4.000 personer hvert år.

Der er også sket en drejning, idet man nu tildeler statsborgerskab til folk, der ikke umiddelbart synes at være indlevet i det danske samfund og har et naturligt og oprigtigt ønske om at blive danskere. De fleste, der er nævnt i lovforslagene, kommer fra Pakistan, Iran, Irak, Libanon, Marokko, Etiopien, Sri Lanka, Malaysia, Tyrkiet og det tidligere Jugoslavien. Det er jo sandheden, at de mennesker, som vi i dag belønner med et dansk statsborgerskab, kommer fra en anden kultur og en anden verden end den, man normalt kalder dansk, og jeg synes ikke, man skal skamme sig over at sige, at man er dansk. Det er efterhånden blevet sådan, at man ikke kan tillade sig at fremhæve sin nationale stolthed eller påberåbe sig, at man er dansker, uden nærmest at blive skældt ud eller skoset for det.

Naturligvis vil et mindre antal ansøgninger fra udenlandske statsborgere om dansk statsborgerskab betyde, at der foretages en langt bedre og mere kvalificeret vurdering af hver enkelt ansøger, i stedet for at det rent ud sagt foregår efter samlebåndsmetoden eller som de bunkebryllupper, Folketinget beklageligvis medvirker til. Det burde selvfølgelig være ansøgere, der havde de rigtige kvalifikationer i forhold til det danske samfundssystem, der blev foretrukket på f.eks. det erhvervsmæssige eller uddannelsesmæssige område.

Der er også sket en enorm stigning – det må alle Folketingets medlemmer erkende – i antallet af tildelinger af dansk statsborgerskab gennem de sidste år. I folketingssamlingen 1980-81 drejede det sig om 1.224 personer, og i 1992-93 drejede det sig om 3.175 plus deres mindreårige børn, som naturligvis skal lægges oveni.

Der er ingen tvivl om, at selv om mange har beklaget sig over, at Fremskridtspartiet igen og igen tager disse ting op og tillader sig at benytte den ret, vi har til at drøfte tingene i folketingssalen, vil vi fortsætte med at gøre det, selv om det er ubekvemt for nogle ordførere. De har debatteret tingene for et lille års tid siden, eller hvor lang tid siden det nu er, og gav i øvrigt ikke Fremskridtspartiet tilslutning; men vi vil forbeholde os ret til at blive ved med at debattere sagen i fuld offentlighed. Vi giver ikke efter for de politikere, som alene ønsker at de-